

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๘๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ กันยายน ๒๕๐๐

พระราชบัญญัติ

นิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำการยัดอำนาจการบริหาร
ราชการแผ่นดินเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐

พ.ศ. ๒๕๐๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ได้มีทหาร ตำรวจและพลเรือนคณะหนึ่งร่วมมือ
กันยัดอำนาจการบริหารราชการแผ่นดินเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๘๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ กันยายน ๒๕๐๐

พ.ศ. ๒๕๐๐ ด้วยความปรารถนาที่จะขจัดความเสื่อมโทรมในการบริหารราชการแผ่นดินและการใช้อำนาจอันไม่เป็นธรรมซึ่งก่อให้เกิดความเดือดร้อนและหวาดกลัวแก่ประชาชนโดยทั่วไป และได้กระทำโดยมิได้ปรารถนาแสวงหาประโยชน์ส่วนตนหรือบำเหน็จตอบแทนแต่อย่างใด จึงเป็นการสมควรให้มีการนิรโทษกรรมแก่บุคคลผู้กระทำการยึดอำนาจในครั้งนั้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำการยึดอำนาจการบริหารราชการแผ่นดิน เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ พ.ศ. ๒๕๐๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาการกระทำทั้งหลายทั้งของบุคคลใด ๆ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ไม่ว่าในฐานะตัวการ ผู้สนับสนุน ผู้ใช้ให้กระทำความผิดหรือผู้ถูกใช้ ซึ่งได้กระทำการเนื่องในการยึดอำนาจการบริหารราชการแผ่นดิน เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ และในกิจการอันที่เกี่ยวข้องกัน ทั้งนี้ไม่ว่ากระทำอย่างไร และไม่ว่ากระทำในวันดังกล่าวนี้หรือก่อน

ฉบับพิเศษ หน้า ๓

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๘๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ กันยายน ๒๕๐๐

หรือหลังวันที่กล่าวนั้น หากการกระทำนั้นผิดต่อกฎหมาย ก็ให้ผู้กระทำพ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิง และบรรดาประกาศหรือคำสั่งไม่ว่าจะเป็นในรูปใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการกระทำดังกล่าว ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยาย ให้ถือว่าชอบด้วยกฎหมายและใช้บังคับได้โดยถูกต้องทุกประการ

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัติ
นี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พจน์ สารสิน

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ผู้กระทำการยึดอำนาจการบริหารราชการแผ่นดินเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้กระทำไปโดยปราศจากที่กระจัดความเต็มใจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการใช้อำนาจอันไม่เป็นธรรม ซึ่งก่อให้เกิดความเดือดร้อนและหวาดกลัวแก่ประชาชนโดยทั่วไป และได้กระทำโดยมิได้ปราศจากแสวงหาประโยชน์ส่วนตนหรือบำเหน็จตอบแทนอย่างใด จึงเป็นการสมควรให้มีกฎหมายนิรโทษกรรมแก่บุคคลผู้กระทำการยึดอำนาจในครั้งนั้น.